

Lovas István: Engdahl: A gondolatgyárak IX.

2017 június 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Miként manipulálja a láthatatlan hatalom a politikát és a f?sodratú médiumokat? Ismertet? F. William Engdahl A gondolatgyárak cím? kötetér?l.

Folytassuk tehát a könyv hetedik fejezetének („A nem német alapítású Német Marshall Alap”) ismertetését. A German Marshall Fund (Német Marshall Alap) létrehozója *Guido Goldman, Henry Kissinger* és *Zbigniew*

Brzezinski egyik Harvard egyetemi diákja és védence volt. Az utóbbi kett? viszont kés?bbi washingtoni politikai karrierjét *David Rockefellernek* köszönhette.

A könyv 90. oldalán látható fotó Guido Goldmant mutatja, aki *Nahum Goldmannak*, a Zsidó Világkongresszus alapítójának a fia. Amikor Guido Goldman a Harvard Egyetemen 1950-ban megkezdte tanulmányait, Brzezinski egykori nemzetbiztonsági tanácsadó (aki most halt meg) egyik oktatója, míg Kissinger kés?bb doktori disszertációjának egyik témavezet?je volt. Goldmant tehát Amerika háború utáni geopolitikájának két legnagyobb kialakítója képezte ki. Kissinger és Goldman kés?bb szoros barátságot ápolt abban az id?ben, amikor Goldman megalapította a Német Marshall Alapot.

1971-ben Goldman egy kis csoporttal Németországba utazott, hogy ott pénzt gy?jtsön a kés?bbi German Marshall Fund of the Unitated States számára. Vagyis az egyetlen „német” a washingtoni gondolatgyárban a pénz volt. Goldman a német kormányt és a német parlamentet meg tudta gy?zni arról: példátlan összeg?, 150 millió német márkás támogatást adjanak számára azzal a feltétellel, hogy az új gondolatgyárat kizárólag csak Guido Goldman és emberei vezethetik. (Elképzelhet?, hogy Goldmannak milyen szörny? nehezen teljesíthet? feltétel volt ez.) Röviddel ezután Guido Goldman – aki közben már docens lett a Harvardon – további kétmillió dollárt kapott *Berthold Beitzt?l* (német Krupp Alapítvány), hogy a Harvardon tanszéket hozhasson létre.

Azt a tényt, hogy a németekt?l ekkora pénzeket kapott, a Boston Globe-nak adott interjújában nem fellépésének, a német kormány egyfajta érzelg?sségének vagy az amerikai Marshall-terv 25. évfordulója alkalmával kinyilvánított hálájának tulajdonította, hanem sokkal inkább annak a ténynek, hogy Nahum Goldmannak, a Zsidó Világkongresszus alapítójának és akkori elnökének a fia. (Engdahl itt megjegyzi: az apa nevét két n-nel, a fia egy n-nel írta.)

Guido Goldman okosan játszotta ki apjának nemzetközileg vezet? cionistaként betöltött szerepét, amikor elmesélte, hogy *„a náci Németországból háborús menekültként”* érkezett az Egyesült Államokba. Az egyetlen probléma ezzel a sztorival az volt, hogy az apa és családja 1940-ben, amikor a kis Guido kétéves volt, nem a németországi náci üldöztetés el?l menekült. Ekkor az apa a semleges Svájcban lév? genfi Zsidó Ügynökség képvisel?je volt. Onnan ment New Yorkba, ahol aktívan szorgalmazta az izraeli zsidó állam megalapításának cionista tervét Palesztina brit mandátumterületén. *„De az ilyen finomságokat csak kevés amerikai fogta fel.”*

A háború utáni német kormány Guido apjával, Nahummal sokkal átfogóbb pénzügyi megállapodásokat eszközölt. 1952-ben Nahum Goldmann a Conference on Jewish Material Claims Against Germany (a zsidóknak adandó német jóvátételt irányító szervezet, amelynek rövidített neve Claims Conference) vezet?jeként a német kormánytól csaknem 50 milliárd német márkát kapott a harmadik birodalom zsidó áldozatainak jóvátételére. Goldmann minden bizonnyal a legbefolyásosabb személy volt a zsidó világ politikai ügyeit illet?en az ötvenes években mint a Zsidó Ügynökség elnöke, a Zsidó Világkongresszus vezet?je és a Cionista Világszervezet vezet?je.

1978-ig, tehát egy negyedszázad múltával a német kormány összesen 53 milliárd márkát fizetett a Nahum Goldmann vezette Claims Conference-nek. Miközben azt zsidó oldalról súlyos vádak érték szakszer?tlenség, tisztességtelenség, palástolások, független szakért?i bizottság hiánya és egy kis klikk uralma miatt. Goldman a Német Marshall Alap elnöke volt 2012-es nyugdíjba vonulásáig, és jelenleg annak tiszteletbeli elnöke.

Willy Brandt szövetségi kancellárnak azt a bejelentését, hogy a német adófizet?k 150 millió márka összeg? segítségét átadja Guido Goldmannak egy washingtoni gondolatgyár alapításához, egyes megfigyel?k úgy tekintették, mint egyfajta *„védelmi pénzt”* azon cél érdekében, hogy Németország a nemzetközi cionista lobbi „jókat” tartalmazó listáján marad.

Ez a lobbi a világpolitikában nagy befolyással rendelkezik, és egy világháború utáni német kormány nem akart vele ujjat húzni. Amit azonban Guido a német pénzzel tett, az sokkal kevésbé volt a német polgároknak az érdeke, mintsem Washington geopolitikai ügymenetének el?segítése.

„A soft power” címen induló alfejezet, ami szó szerint „puha hatalmat” jelent, annak ismertetésével kezd?dik, hogy Guido Goldman már az elejét?l fogva elhatározta, a Német Marshall Alapot azon vonal szerint orientálja, amelyet Harvard egyetemi kollégája, *Joseph Nye* „soft powernek” nevezett. Ezen országok és emberek manipulációját értették kifinomult, gyakran észrevehetetlen módszerekkel, tehát kényszer vagy er?szak alkalmazása nélkül.

Nye azon a véleményen volt, hogy a soft power er?sebb lehet a nyers katonai er?nél, amit bizonyított az amerikaiak Vietnamban elszenvedett veresége. Hangsúlyozta, hogy az Egyesült Államok vezetése 1945 után nagy

gonddal keltette azt a benyomást, hogy az USA a szabadság, a jogállamiság, a republikánus kormányzás, a mindenfajta vallási és etnikai hátter? bevándorlók iránti nyitottság mellett és az imperializmus ellen van. *„A csábítás minden esetben hatékonyabb a kényszernél, és az olyan értékek, mint a demokrácia, az emberi jogok és az egyén esélyei, csábítóak”,* állította Nye.

A szabadság védelmez?jének imázsával Washington a hidegháborúban hatékonyabban építette ki globális befolyását, mint fegyvereinek puszta er?szakával. Jellemz?ek voltak a soft power arzenáljában a Coca-Cola, a McDonald’s és a Hollywoodból érkez? Rambo-filmek. A kommunista Lengyelországtól kezdve egészen Afrika vagy Ázsia messzi falvaiig vágytak az emberek az „amerikai életmódra”. A soft powerrel biztosította Washington Amerika hatalmát – egészen 2011. szeptember 11-ig, a World Trade Center, a Világkereskedelmi Központ ikertornya elleni támadásokig. Így tehát a Német Marshall Alap projektjeinek a fókusza becsapós módon ártatlannak t?nt, akár az Aspen Intézeté.

Udo Ulfkotte (azóta elhunyt) német újságíró bestsellerében, a Megvásárolt újságírók cím? könyvében ismerteti azt, hogy ?t magát korrumpálták a Német Marshall Alappal történt találkozása révén. Ulfkottét, aki akkor a tekintélyes Frankfurter Allgemeine Zeitungnak volt a haditudósítója, a Német Marshall Alap hathetes amerikai látogatásra hívta. Újságja támogatta a projektet.

Ulfkotte ismerteti azt, hogy az alap washingtoni emberei el?re el?készített helyekre küldték. A Patyomkin-falvak amerikai változata volt. Egyik alkalommal találkozott Oklahoma állam kormányzójával anélkül, hogy err?l ?t el?tte tájékoztatták volna. A kormányzó átadott neki egy kitüntetést, amely révén *„Oklahoma szövetségi állam tiszteletbeli polgára”* lett. Az érmét irodájában ?rizte, hogy az állandóan emlékeztesse ?t arra, milyen álnok trükkökkel manipulálták a f?sodratú médiumok újságíróit. A Német Marshall Alap annak akarta Ulfkottét megnyerni, hogy lapjában Amerika-barát propagandaanyagokat hozzon nyilvánosságra. Például azt szerették volna, ha az adott id?ben pozitív módon ír a szám?zetésben él? *Cyrus Reza Pahlavi* perzsa trónörökösr?l, aki az iráni teokrácia körében minden volt, csak nem kedvelt ember.

Goldman Német Marshall Alapja az ilyen „soft power”-t támogatta minden olyan területen, amelynek figyelmet szentelt. Ennek egyik példája volt az, amit az alap a jugoszláviai „demokrácia segítésének” nevezett.

2000-ben a Marshall Alap támogatta az amerikai kormánynak *Slobodan Milosevic* jugoszláv elnök megbuktatására irányuló m?veleteit. Ez volt az els? „színes forradalmak” közül az egyik, amelyet az amerikai kormány anyagilag támogatott. Mégpedig diákoknak az úgynevezett „er?szakmentes demokráciamozgalmán”, az „Otpor!”-on („Ellenállás”) keresztül. Azt követ?en, hogy Szerbiának 1999-ben az amerikaiak által vezetett illegális bombázása Milosevic szavahihet?ségét jelent?sen gyengítette, az Otpor mozgalomnak az amerikai külügyminisztérium és *Gene Sharp* Einstein Intézete által kiképzett aktivistái forradalmat indítottak meg. A f?sodratú nyugati médiában ezt a jugoszlávok önkényuralom elleni spontán felkelésének ábrázolták. Csakhogy a pénz Washingtonból jött.

Mint a Washington Post írta, Milosevic megbuktatásában része volt a Nemzeti Demokrácia Alapítványnak (National Endowment for Democracy), *Soros* Nyílt Társadalom Alapítványainak és a Német Marshall Alapnak. Az ennek nyomán keletkez? káosz és rombolás maradványai máig sem t?ntek el. Az USA-nak és a civil szervezeteknek – így a Marshall Alapnak – Milosevic megdöntése mintegy 41 millió dollárjába került. Mindehhez a német külügyminisztérium és a német pártalapítványok is hozzájárultak.

(Folytatjuk.)

Lovas István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló